

Sygn. akt IV KK 87/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **I. S.**
skazanej z art. 286 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 30 marca 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 października 2021 r., sygn. akt VI Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.
z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w J. uznał **I. S.**, **P. W.** i **A. S.** za winnych popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. polegającego na tym, że: w okresie od dnia 18 września 2020 r. do dnia 21 września 2020 r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu **H. B.** podczas przeprowadzonej z nią rozmowy telefonicznej w błąd co do tożsamości osób dzwoniących, podając się za funkcjonariusza Policji oraz co do faktu podrobienia jej dowodu osobistego przez oszustów w celu wypłacenia pieniędzy z jej rachunków bankowych doprowadzili ją do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w kwocie 167.436,39 zł. i za ten czyn wymierzył I. S. karę jednego roku pozbawienia wolności, P. W. karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności a A. S. karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez solidarną zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 167.436,39 zł. , orzekł przepadek dowodów rzeczowych oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu wywiedzionej przez obrońców skazanych apelacji, wyrokiem z dnia 25 października 2021 r. r., sygn. akt VI Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o przepadku dowodów rzeczowych w postaci telefonów wraz z kartami SIM i smartwatcha i na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o zwrocie I. S. telefonu komórkowego marki iPhone wraz z kartą SIM oraz smartwatcha marki A. opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) SIM a P. W. telefonu komórkowego marki L. wraz z kartą SIM oraz telefonu komórkowego marki S. opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...). W pozostałej części Sąd II instancji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonych od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa, zasądził od skazanych opłaty w kwotach 180 zł. od I. S., 300 zł. od P. W. i 400 zł. od A. S..

Od wyroku tego kasację wniósł obrońca skazanej I. S. zarzucając wyrokowi Sądu odwoławczego:

1) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego - art. 286 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, iż zachowanie Iwony Szeligi polegające na skontaktowaniu A. S. z P. W., który założył konto bankowe, na które miały wpływać pieniądze pochodzące z przestępstwa wyczerpuje znamiona przestępstwa oszustwa, w sytuacji gdy mając na uwadze ustalony przez Sąd I i II instancji, zachowanie oskarżonej wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., tj. prania brudnych pieniędzy.

Stawiając przytoczony wyżej zarzut obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w J. wniósł o jej

oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. bez udziału stron.

Analiza zarzutu kasacji prowadzi do wniosku, że został on sformułowany instrumentalnie, celem stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że choć Sąd odwoławczy zaaprobował sposób procedowania Sądu I instancji i nie zmienił oceny materiału dowodowego ani nie dokonał własnych ustaleń faktycznych w sprawie, skarżący - wbrew treści art. 519 k.p.k., nadal podważa przeprowadzoną ocenę materiału dowodowego a w konsekwencji ustalenia Sądu *meriti* co do braku znamion czynu z art. 286 § 1 k.k.

Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, zarzut naruszenia prawa materialnego mógłby być skuteczny wyłącznie w sytuacji dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych przy nieprawidłowej subsumcji. Jako niezasadny uznać należy zarzut, że Sąd Okręgowy w K. nie wskazał, w którym momencie popełnione zostało przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. Kwestia daty dokonania przestępstwa nie była przedmiotem zarzutów apelacyjnych. Data popełnienia przestępstwa została określona w wyroku Sądu *a quo*. Przestępstwo to było rozciągnięte w czasie i zostało popełnione w okresie od 18 września 2020 r. do 21 września 2020 r. Realizację znamion czynu zabronionego sprawcy rozpoczęli w dniu 18 września 2020 r. kiedy to skontaktowali się telefonicznie z pokrzywdzoną wprowadzając ją w błąd co do tożsamości osób dzwoniących podających się za funkcjonariuszy Policji prowadzących postępowanie dotyczące oszustów osób okradających rachunki bankowe a zakończyli w dniu wypłacenia przez P. W. przelanych na jego rachunek przez pokrzywdzoną pieniędzy. Jak słusznie wskazał Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku dla kwestii odpowiedzialności I. S. za przypisany jej czyn nie ma znaczenia fakt, iż nie miała kontaktu z pokrzywdzoną. Odnosząc się do postulowanej przez obrońcę kwalifikacji prawnej występku jakiego dopuściła się skazana I. S. podnieść należy, że jest ona błędna (por. w tym względzie uzasadnienie SO – k. 595 - 596). Odpowiedzialności karnej z art. 299 § 1

k.k. podlega ten, kto środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, przyjmuje, posiada, używa, przekazuje lub wywozi za granicę, ukrywa, dokonuje ich transferu lub konwersji, pomaga do przenoszenia ich własności lub posiadania albo podejmuje inne czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Realizację znamion występku z art. 299 § 1 k.k. zatem wiązać ściśle należy z takim zachowaniem sprawcy, który realizując czynności wykonawcze określone tym przepisem, zamiarem swoim obejmuje bądź to unicestwienie, bądź co najmniej stworzenie na tyle istotnej przeszkody pozwalającej stwierdzenie ich przestępczego, bezpośredniego, bądź pośredniego pochodzenia lub miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Tymczasem działanie skazanej miało na celu ułatwienie pozostałym sprawcom podjęcia pieniędzy od pokrzywdzonej H. B., bez konieczności udania się przez nich lub inną osobę do J., do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej celem odbioru pieniędzy, a nie udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Jak słusznie zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację, fakt, że w okolicznościach faktycznych sprawy wykorzystano rachunek bankowy P. W. w celu podjęcia pieniędzy przelanych przez pokrzywdzoną nie tylko nie utrudniło stwierdzenia, że pieniądze te pochodzą z przestępstwa ale wręcz ułatwiło wykrycie i ujęcie części sprawców tego przestępstwa.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego dowodzi, że wszystkie zarzuty zawarte w apelacji zostały przez ten Sąd rozpoznane, a wynik rozumowania organu procesowego w tym zakresie przedstawiony został w wyczerpujący sposób w treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na

prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus). Zasadnie wskazuje się, że niedopuszczalne jest „atakowanie” w nadzwyczajnym środku zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszoinstancyjnego, ponieważ rolą Sądu Najwyższego nie jest ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., V KK 506/21, baza orzeczeń Supremus).

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną.

Skazana została obciążona kosztami postępowania kasacyjnego.